

Referendumul pentru independenta Scotiei a picat, spre usurarea intregii lumi „civilizate” cu bombele, dar aventura secesionista ar trebui sa serveasca drept avertisment pentru alti temerari in domeniu. De acum incolo expertii vor explica cum, intr-un final, bunul simt a prevalat in randurile urmasilor lui Braveheart si vor sublinia fragilitatea plus pericolul inerent unor intreprinderi similare. Este epoca lui „big is better”, „cooperare internationala”, „gandire transnationala”, iar astfel de experimente sunt condamnate aprioric sa cada, se va repeta in nestire pe toate canalele.

Printre altele, povestea Scotiei are o imensa relevanta din punctul de vedere al propagandei debile desfasurate inainte de referendum pe toate posturile respectabile de catre toti oamenii respectabili.

[„Business Insider”](#), de pilda, avertiza cat se poate de serios ca independenta ar lasa nordul Regatului la discretia submarinelor lui Putin. „Rusii isi trimit in mod regulat submarinele in apele Scotiei. Ambarcatiunile rusesti se apropie de apele Scotiei cam o data sau de doua ori pe an, suficient de aproape incat Marina Regala sa efectueze contramanevre. Iar Rusia are o istorie recenta de aventurism militar in Ucraina. Chiar daca nu exista niciun motiv pentru ca Rusia sa invadeze Scotia, plecarea Tridentului din Marea Nordului ar putea – in teorie – sa-i lase pe rusii sa faca ce vor acolo”.

Nu doar rusii ar fi pus ochii pe taramul lui Robert Bruce, dar si terorismul international urma sa aiba de profitat de pe urma unei decizii favorabile independentei (din fericire pentru globalisti nu a fost cazul, iar lumea „buna” poate rasufla in continuare linistita). „Destramarea Marii Britanii ar incuraja toate fortele haosului, terorismului si agresiunii si ar crea un precedent teribil”, a avertizat mogulul media cu origini scotiene [Steve Forbes](#).

Elitele fata in fata cu secesiunea

Scris de Ninel Ganea

Vineri, 19 Septembrie 2014 11:23

Tema terorismului a prins de minune, cel puțin în mintea strategilor politici, din moment ce a fost agitata fără niciun fel de discriminare de toți politicienii cu staif. [David Cameron](#), primul ministru al Marii Britanii, a lansat întrebări retorice alegătorilor din Scotia: „în lumea această periculoasă și nesigură cu amenințări teroriste și de altă natură, nu e mai bine să fii parte din Marea Britanie care are unul din primele cinci bugete de apărare și câteva din cele mai bune servicii de securitate și inteligentă din lume?”. Greu de răspuns la această întrebare, mai ales în condițiile în care [Ministe](#)

[rul Aparării](#)

din Regat a produs în ultimii ani rapoarte ale experților și specialiștilor, în care pericolul terorist era exagerat în culori mai potrivite pentru Marea Ciumă. Creațiile cunoscătorilor în securitate se propagau apoi în presa tabloida unde omul de rând putea afla cum Scotia va deveni teribil de vulnerabilă, criminalii vor tăia apa potabilă, gazul și electricitatea, în timp ce atacurile pe internet îi vor lăsa pe indivizi fără parole și acces la Facebook.

Dacă în privința securității lucrurile au fost făcute clare ca lumina zilei, aceleași coordonate și atribute negre au fost folosite în privința economiei. [Royal Bank of Scotland, Lloyds și Clydesdale Bank](#)

au amenințat direct că își vor muta centrele operationale din Scotia, în cazul unei decizii favorabile independenței, iar analizele „neutre” legate de viitorul economiei semnalau premisele unui colaps total. Scotia va experimenta Marea Criză dacă votează „da”, avertizau analiștii Deutsche Bank. Din corul Casandrelor financiare s-a detașat

[Alan Greenspan](#)

, fostul șef al Rezervelor Federale, pentru care nici nu putea fi vorba de o Scoție independentă economică, dar și Robert Zoellick, fostul președinte al Bancii Mondiale, în viziunea caruia secesiunea ar reprezenta o „tragedie (pentru Vest)”.

În rândul politicienilor de pretutindeni, dar mai ales în establishmentul anglo-saxon, consensul unionist a prevalat. „E nevoie de unitate”, „pericolul terorist”, „Rusia”, „Anglia puternică”, „parteneriate strategice”, etc. Președintele României, Traian Băsescu, întotdeauna o sursă de încredere când prezintă tendințele din domeniul globalizării, și-a exprimat convingerea că referendumul din Scotia va revalida unitatea Regatului Unit.

Pe lângă toate aceste pericole greu de narat, se adăugau, în cazul unui „da”, preturi mai mari la ipotecă, la telefonie mobilă, la bunuri de larg consum și, în general, [cam la orice](#). Așa că scoțienii pot sărbători acum evitarea unui dezastru de proporții apocaliptice.

De partea cealaltă, nu ar trebui [supralicitată mișcarea de independență](#), câtă vreme se dorește

Elitele fata in fata cu secesiunea

Scris de Ninel Ganea

Vineri, 19 Septembrie 2014 11:23

doar schimbarea centrului de comanda de la Londra la Bruxelles. Alex Salmond, liderul separatistilor scotieni, a declarat limpede ca „o Scotie independenta va fi un membru entuziast al Uniunii Europene”. Ce ar castiga scotienii daca ar fi reglementati de UE si nu de Anglia plus UE, in afara unei bucurii rautacioase la adresa vecinilor de la sud, inca nu e clar. De altfel, Scotia nu e nici pe departe vreun paradis al libertatilor. In luna februarie a acestui an legislatorii de la Edinburgh au adoptat, [pe urmele unei indicatii ONU](#), cu un scor de 103 la 0, un document prin care fiecare copil din tara va fi supravegheat de un birocrat guvernamental pentru a i se monitoriza dezvoltarea. Dar de aici nu ar trebui sa facem salturi spre concluzii radical pesimiste legate de secesionsim si nici sa incurajam umanitarismul libertarian. Chiar daca unele miscari au la baza tendinte socialiste, ele ar trebui stimulate si incurajate, in masura in care sparg monopolul puterii centralizatoare.

Secesionismul capata sens daca aduce deciziile mai aproape de indivizi si le face astfel, intr-o masura rezonabila, cat de cat controlabile. Insa nu are prea mare logica daca nu face altceva decat sa inlocuiasca o capitala locala cu una globala, distrugand in felul acesta si ultimele baricade mai solide de suveranitate nationala. Totusi, experienta istorica si argumentele economice arata, in pofida propagandei, ca statele de dimensiuni mai mici au o bunastare remarcabila. „Cea mai mare speranta pentru libertate provine din tarile mici: Monaco, Andorra, Liechtenstein, chiar Elvetia, Hong Kong, Singapore, Bermuda”, exemplifica aceasta strategie [profesorul Hans Hermann Hoppe](#)

Insa, la final, din aventura scotiana ramane macar lectia mereu utila a deconstruirii manipularii. „Terorismul” si Rusia nu sunt altceva decat inamicii de serviciu ai partidului global, bancile isi dau intotdeauna mana cand trebuie sa sprijine centralizarea politica, presa serioasa sau tabloida are o independenta nula in ceea ce priveste chestionarea fundamentelor. Si mai ramane panica elitelor in fata miscarilor secesioniste.